

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 4T/37/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125010885
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Fújerík
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8125010885.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

13 4T/37/2025

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Jurajom Fújerikom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.10.2025 v Prešove takto

rozhodol:

2 4T/37/2025

Obžalovaní:

1. A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/XX, E.

X. F. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/XX, E.

u z n á v a j ú s a z a v i n n ý c h , ž e

dňa 24.3.2025 v čase okolo 09:00 hod, v obci E. G.. C., na ulici H. v rodinnom dome s popisným číslom XX po predchádzajúcej vzájomnej dohode vošli cez neuzamknuté vchodové dvere bez súhlasu tam žijúcich osôb do interiéru rodinného domu, kde bez slov pristúpili k poškodenému 84-ročnému I. J., ktorého predtým poznali a u ktorého vzhľadom na jeho vek predpokladali kladenie menšieho odporu, kde jeden z obžalovaných chytil poškodeného I. J. zozadu oboma rukami okolo hrudníka, čím mu zamedzil v pohybe rúk a následne na to druhý z obžalovaných vytiahol poškodenému I. J. z vrečka teplákov čiernu koženú peňaženku, ktorú podal prvému z obžalovaných, a ten následne z nej vybral finančnú hotovosť vo výške 35,- Eur, po vybratí ktorej zahodil uvedenú peňaženku na posteľ a následne na to obaja obžalovaní z rodinného domu poškodeného odišli a hotovosť si rozdelili, čím poškodenému I. J. spôsobili škodu v celkovej výške 35,- Eur,

t e d a

- spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchali na chránenej osobe – osobe vyššieho veku

- spoločným konaním neoprávnene vnikli do obydlia iného a tam neoprávnene zotrvali,
č í m s p á c h a l i

- zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s použitím na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

- prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j ú

Obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX,

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 49 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 3 (tri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného A. B. zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému F. B., nar. XX.XX.XXXX

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného F. B. zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona ukladá obžalovanému F. B. ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

o d ô v o d n e n i e :

10

4T/37/2025

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov podal na Okresný súd Prešov dňa 18.06.2025 obžalobu pod č. 1Pv 108/25/7707 – 26 na obžalovaných A. B. a F. B. pre skutok, ktorí mali títo obžalovaní spáchať tak, že dňa 24.3.2025 v čase okolo 09:00 hod, v obci E. G.. C., na ulici H. v rodinnom dome s popisným číslom XX po predchádzajúcej vzájomnej dohode vošli cez neuzamknuté vchodové dvere bez súhlasu tam žijúcich osôb do interiéru rodinného domu, kde bez slov pristúpili k poškodenému 84-ročnému I. J., kde A. B. chytil poškodeného zozadu oboma rukami okolo hrudníka, čím mu zamedzil v pohybe rúk a následne na to F. B. vytiahol poškodenému z vrecka teplákov čiernu koženú peňaženku, ktorú podal A. B., a ten následne z nej vybral finančnú hotovosť vo výške 35 eur, po vybratí ktorej zahodil uvedenú peňaženku na posteľ v rodinnom dome a následne na to obvinení odišli z rodinného domu a hotovosť si rozdelili, čím poškodenému I. J. spôsobili škodu v celkovej výške 35 Eur, pričom prokurátor tento skutok právne kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a zároveň aj ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Obaja obžalovaní na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.08.2025 po poučení o možnosti urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v ustanovení § 257 ods. 1 Trestného poriadku uviedli, že túto možnosť nevyužívajú a nebudú robiť žiadne z tam uvedených vyhlásení. Preto súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných, prečítaním zápisníc o výsluchu svedka – poškodeného z prípravného konania, výsluchom svedkyne, prečítaním zápisnice o výpovedi svedkyne z prípravného konania, prečítaním listinných dôkazov, vrátane pripojených spisov a na základe takto vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav:

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vypovedať. Preto súd prečítal zápisnice o jeho výsluchoch v procesnom postavení obvineného v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom v súvislosti s rozhodovaním súdu o ponechaní obvineného A. B. vo väzbe. Tento obžalovaný pred vyšetrovateľom ako aj na výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie v súvislosti s rozhodovaním o jeho vzatí do väzby rovnako využil svoje právo a odmietol vypovedať. Na výsluchu pred samosudcom

v súvislosti s rozhodovaním o ponechaní obvineného vo väzbe dňa 04.07.2025 vypovedal, že skutok veľmi ľutuje. On aj jeho brat F. B. išli do K. k ujovi, ktorý sa volá J.. Ten mal peňaženku na posteli. Oni mu zobrali peniaze z peňaženky a išli preč. Predtým poškodeného nepoznal ale do jeho domu išli preto, lebo ho stretli v obchode a on im povedal, aby si s ním išli vypiť. Nevedel, v ktorom dome býva poškodený. Do domu vošli najprv cez bráničku, ktorá bola otvorená, pričom otvorené boli aj dvere do domu. Za dverami bola veľká chodba. Potom vošli do izby, v ktorej bol poškodený a ten im povedal, aby išli preč. Peňaženku mal poškodený na posteli. Oni z peňaženky zobrali peniaze a odišli preč, kedy im poškodený na to nič nepovedal. Poprel, že by voči poškodenému použili nejaké fyzické násilie. V peňaženke bolo 35,- Eur, ktoré minuli na nákup. Nikto iný v dome nebol a nikoho nestretli ani cestou do domu a ani keď z domu odchádzali. V dome poškodeného nechceli robiť nič.

Obžalovaný F. B. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že išli s obžalovaným A. B. do obchodu, kde stretli poškodeného J.. On sa ich pýtal, či si nechcú vypiť, s čím oni súhlasili. Poškodený išiel prvý a oni dvaja za dve alebo tri minúty za ním, kedy bránička do dvora ako aj vchodové dvere do domu boli otvorené. Potom vošli do vnútra cez chodbu do jeho izby, kde bol poškodený. Poškodený im ale povedal, že majú ísť preč, ale obžalovaný sa otočil a zobral z postele peňaženku, kde bolo 35,- Eur a potom obaja aj s A. B. odišli z domu. Poprel, že sa poškodeného dotkli a je mu ľúto, čo spravili. Keď mu brali peňaženku, poškodený tam iba stál. V miestnosti okrem poškodeného a ich dvoch obžalovaných nikto iný nebol. Následne už obžalovaný využil svoje právo a odmietol vypovedať. F. B. v procesnom postavení obvineného rovnaké právo využil aj na výsluchu pred vyšetrovateľom, na výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na jeho vzatie do väzby ako aj na výsluchu pred samosudcom pri rozhodovaní o ponechaní jeho osoby vo väzbe.

Súd odmietol návrh prokurátora na čítanie zápisníc o výpovediach A. B. a F. B. v procesnom postavení zadržaných podozrivých, nakoľko procesné postavenie podozrivého a procesné postavenie obvineného nie je možné zamieňať, vzájomne nahrádzať a tieto procesné postavenia ani nesplývajú do jedného. Inak povedané, nie je možné ustanovenie § 33b ods. 1 Trestného poriadku vykladať tak, že všade tam, kde sa v Trestnom poriadku vyskytuje slovo obvinený, možno ho voľne zameniť so slovom podozrivý. Obaja podozrivý v čase pred vznesením obvinenia okrem iného nemali obhajcu, nakoľko povinná obhajoba z dôvodu podľa § 37 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku im vznikla až vznesením obvinenia, čím sa obsah ich práv podozrivých plne nestotožňuje s obsahom ich práv ako obvinených. Preto nie je možné podľa názoru súdu ako dôkaz v konaní pred súdom použiť výpoveď zadržaných podozrivých z prípravného konania, ak tie isté osoby v procesnom postavení obžalovaných využijú svoje právo a odmietnu vypovedať. Aj Trestný poriadok v ustanovení § 258 ods. 4 uvádza, že v prípade, ak obžalovaný využije svoje právo odmietnuť vypovedať, číta sa zápisnica o skoršej výpovedi obžalovaného. Trestný poriadok teda výslovne uvádza čítanie výpovede v tomto procesnom postavení obžalovaného a nie aj čítanie výpovede podozrivého, nakoľko tento má menší rozsah práv ako obvinený (okrem iných aj právo na obhajobu).

Pretože prokurátor v obžalobe navrhol prečítať výpovede svedka poškodeného I. J. z prípravného konania a obžalovaní uvedený postup po doručení obžaloby nenamietali, súd v zmysle § 263 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku prečítal oba jeho výpovede z prípravného konania tak pred vznesením obvinenia obžalovaným (zo dňa 24.03.2025) ako aj po vznesení obvinenia (zo dňa 19.05.2025).

Svedok – poškodený I. J. dňa 24.03.2025 vypovedal, že dnes (24.03.2025) prišli dvaja cigáni a zobrali mu peniaze, ktoré mal v nohaviciach. Hovorili medzi sebou po cigánsky ale nekričali. On ich chcel vyhodiť ale nechcel ísť za žiadnych okolností preč, hoci na nich kričal, aby išli von. Peňaženku mal zazipsovanú v bočnom pravom vrecku v teplákoch, pretože chcel ísť na nákup a oni mu ju normálne roztiahli a peniaze zobrali. Jeden z nich ho držal zozadu okolo ramien a druhý mu zobral peňaženku. V tom čase on stál. Mal tam 35,- Eur, ktoré zarobil na výherných žreboch. Keď z peňaženky vybrali peniaze, peňaženku hodili na posteľ. Keď mu brali peniaze, tak sa s nimi naťahoval, ale oni nechceli odísť. Stalo sa to v izbe rodinného domu, kde býva. Ešte s ním žije syn, ale ten nebol doma a nepočujúci brat. Malo sa to stať zhruba o 10.00 hod. Vchodové dvere do domu neboli zamknuté a ani bránka nebola zamknutá, tie sa zamykajú iba na noc. Oni už u neho boli a veľmi dobre vedeli, kde odkladá peňaženku. Okrem toho ho udreli dlaňou do tváre, ale len slabo, skôr ho sotili. Jeden z nich bol mladší a druhý z nich starší. Poznal ich a vedel by ich opoznať, pretože k nemu chodili častejšie, tak raz za týždeň.

Vo svojej výpovedi zo dňa 19.05.2025 svedok – poškodený I. J. uviedol, že u neho doma bolo otvorené, bol doma, kedy mal pravú ruku vo vrecku, ktoré mal zazipsované. Jeden mu držal ruky a druhý mu otvoril zips. Tak mu vytiahli peniaze a hodili ho na posteľ. On sa bránil ale im sa aj tak podarilo mu zobrať peňaženku, v ktorej mal peniaze. Nemal inú možnosť, tak sa im podvolil a oni potom odišli. On začal kričať o pomoc, ale nikto sa neozýval a potom začal plakať. Má malý dôchodok. Býva v rodinnom dome v obci E. L. XX, ktorý je riadne oplotený a má vstup cez bránku. Bránka bola vtedy otvorená. Má psa, ale ten nebrechal. Žije so synom, ale ten bol v práci. Rovnako ako bránka, boli otvorené aj dvere. V tom čase v dome nebol nikto iný prítomný. Obaja nič nehovorili a zobrali mu peniaze, asi 40,- Eur. Zranenie mu nespôsobili žiadne, akurát sa nemohol pohybovať. Oboch poznal už predtým.

Súd na hlavnom pojednávaní odmietol návrh obhajcov na vypočutie poškodeného I. J. na hlavnom pojednávaní z dôvodu, že poškodeným je osoba vyššieho veku (84 rokov), na ktorej bol spáchaný násilný trestný čin, kedy vzhľadom na tieto skutočnosti by mohlo oživovanie skutku v pamäti nepriaznivo ovplyvniť jeho duševnú integritu a neprímeraným spôsobom ho vystaviť druhej viktimizácii, pričom jeho osoba naplňa charakter zvlášť zraniteľnej obete. Tým sú naplnené podmienky odopretia opätovného výsluchu svedka v zmysle § 135 ods. 3 Trestného poriadku. Navyše obaja obhajcovia obžalovaných boli prítomní na výsluchu tohto svedka poškodeného po vznesení obvinenia dňa 19.5.2025, kde mohli klásť svedkovi otázky a prípadne odstraňovať rozpory zistené pri výsluchu tohto svedka, ktoré ale súd sám v podstatnom rozsahu nezistil a na hlavnom pojednávaní nevyvstali také skutočnosti, ktoré by bolo potrebné v rámci rozporov odstraňovať. Tvrdenie obžalovaného F. B. pri jeho čiastkovej výpovedi na hlavnom pojednávaní, že pri odcudzení peňaženky nepoužil voči poškodenému násilie, je súčasťou obrany obžalovaného, s ktorou sa súd musí vysporiadať a nie je rozporom medzi výpoveďou poškodeného a obžalovaným, ktorú by bolo odstraňovať za cenu vystavenie zraniteľnej obete násilného trestného činu druhej viktimizácii. Z výpovedí tohto svedka z prípravného konania rovnako nevyplývajú žiadne závažné pochybnosti o podstatne zníženej schopnosti svedka správne vnímať alebo vypovedať, aj keď si súd uvedomuje, že výpoveď tohto svedka je jediným priamym usvedčujúcim dôkazom. Nakoľko ale nie sú splnené podmienky na skúmanie duševného stavu svedka uvedené v § 150 Trestného poriadku, súd odmietol návrh obhajcu na vyšetrovanie duševného stavu svedka poškodeného.

Svedkyňa K. L., ako družka obžalovaného F. B. využila svoje právo a na hlavnom pojednávaní z tohto dôvodu odmietla vypovedať. Rovnaké právo z toho istého dôvodu využila vo svojej výpovedi v prípravnom konaní dňa 28.04.2025. Súd odmietol návrh prokurátora na čítanie zápisnice o výsluchu svedkyne K. L. z prípravného konania zo dňa 25.03.2025, nakoľko výsluch svedkyne bol realizovaný pred vznesením obvinenia jej druhovi F. B., vo vzťahu ku ktorému teda svedkyňa nemohla využiť svoje právo o odmietnuť vypovedať, napokon tak, ako to urobila po vznesení obvinenia. Preto je táto výpoveď pred vznesením obvinenia síce zákonná ale po vznesení obvinenia obžalovanému F. B. a s tým spojeným využitím práva svedkyne odmietnuť vypovedať procesne nepoužiteľná v konaní pred súdom a jej prečítaním by bolo porušené právo svedkyne odmietnuť vypovedať voči blízkej osobe, aby jej neprivedila trestné stíhanie.

Z prečítaného obsahu zápisnice o rekognícii vyplynulo, že táto sa konala dňa 25.03.2025 o 15.00 hod., teda deň po skutku, na dvore rodinného domu poškodeného v obci Svinia a to z dôvodu zdravotného stavu poškodeného. Z obsahu zápisnice vyplýva, že pred poznávaním sa poškodený zdržiaval v inej miestnosti rodinného domu a miestnosť opustil až po zoradení opoznávaných osôb. Z tejto zápisnice vyplynulo, že poškodený opoznal oboch obžalovaných. Z fotodokumentácie, ktorá bola vyhotovená z tejto rekognície vyplynulo, že figuranti predstavovali podobné typy, ako obžalovaní, najmä všetci boli Rómskeho pôvodu.

Súd tiež v rámci dokazovania prečítal analýzu kamerového záznamu a oboznámil aj fotografie zachytávajúce momenty z kamerového záznamu, z obsahu ktorej vyplýva, že podozriví prechádzajú chodníkom na ul. D. v obci E. v smere od rómskej osady, kde sa v čase o 09:22:28 hod. zastavia v strede vozovky a následne prechádzajú na ulicu Záhradnícku. Po tomto zastavení plynulo prechádzajú na ul. H., kedy v čase okolo 09:22:39 hod. prechádzajú okolo základnej školy v smere k domu poškodeného. Následne o 09:33:26 hod. je zaznamenaný ich prechod križovatkou ciest k poľnohospodárskemu družstvu a cesty v smere na obec K., ako prechádzajú od ul. H. v smere na obec K.. Súd na hlavnom pojednávaní aj prehral všetky kamerové záznamy, ktorú sú nahraté na DVD nosiči tvoriacom súčasť

vyšetrovacieho spisu (prílohou obálka na čl. 137), kde vyplýva pohyb podozrivých osôb tak, ako je zachytený v analýze ako aj pohyb iných osôb v časoch, kedy kamera zachytáva pohyb podozrivých osôb.

Zo zápisnice o ohliadke miesta činu vyplýva, že táto bola vykonaná dňa 24.03.2025 v čase od 14.00 hod do 14.30 hod. v obci E. M. N. H. XX, ktorej predmetom bol rodinný dom patriaci poškodenému. Z obsahu zápisnice vyplynulo, že rodinný dom sa nachádza na ľavej strane v smere na K.. Na pozemok rodinného domu sa vstupuje cez hnedú železnú bráničku, ktorá je v čase ohliadky otvorená a neuzamknutá. Po cca 10 metroch sa na pravej strane nachádzajú betónové schody, ktoré vedú ku vchodovým dverám, ktoré sú v čase ohliadky otvorené. Cez vchodové dvere sa vstupuje do rodinného domu do jeho chodby, kde po siedmich metroch sa pravej strane sa nachádzajú hnedé drevené dvere, ktoré sú tiež otvorené. Namiesto kľučky na nich nachádza guľa. Po pravej strane sa nachádzajú postele a v izbe je neporiadok. Súd tiež oboznámil fotodokumentáciu zachytávajúcu predmet ohliadky miesta činu v počte 14 farebných fotografií, kedy z nich vyplýva, že rodinný dom poškodeného je po celom obvode pozemku k nemu patriaceho oplotený.

Zo správy Sociálnej poisťovne vyplýva, že ani jeden z obžalovaných nie je prihlásený v registri poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia a nepoberajú žiadne dávky sociálneho poistenia.

Zo správy o povesti oboch obžalovaných vypracovaných obcou E. dňa 11.04.2025 vyplýva, že obžalovaný F. B. býva s družkou a s dvoma deťmi v chatrči. Je nezamestnaný a bez nároku na dávku v nezamestnanosti a nezúčastňuje sa aktívnych prác v obci E.. V mieste bydliska má dobrú povesť a nevyhľadáva konflikty medzi spoluobčanmi. Na verejnosti sa správa dobre a jeho správanie nebolo prejednávané komisiou verejného poriadku v obci Svinia. V katastri obce Svinia nevlastní žiaden majetok a jeho majetkové pomery obci nie sú známe. Rovnaké hodnotenie podala obec aj vo vzťahu k obžalovanému A. B. s tým, že tento je slobodný a je evidovaný v evidencii nezamestnaných na príslušnom úrade práce.

Z hodnotení ÚVV a ÚVTOS Prešov vo vzťahu k obom obžalovaným pri výkone ich väzby nevyplynuli žiadne negatívne prejavy v ich správaní a hodnotenie je všeobecného charakteru.

Zo správy FNŠP J.A. Reimana Prešov vo vzťahu k obom obžalovaným vyplýva, že títo neboli doposiaľ hospitalizovaní a liečení na ich psychiatrickom oddelení a nie sú vedení ani v ich psychiatrickej ambulancii.

Z odpisu Registra trestov SR týkajúceho sa obžalovaného A. B. a generovaného elektronicky ku dňu 01.10.2025 vyplýva, že tento bol doposiaľ šesťkrát súdne trestaný a to výlučne za trestné činy krádeže podľa § 212 Trestného zákona, kedy prvé odsúdenie je z roku 2013 a posledné v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 0T/100/2023. Celkovo mu bol jedenkrát uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý vykonal dňa 07.04.2021 a v jednom prípade mu bol pôvodne odložený trest odňatia slobody na skúšobnú dobu premenený na trest nepodmienečný, ktorý vykonal dňa 07.10.2021.

Z odpisu Registra trestov SR týkajúceho sa obžalovaného F. B. z rovnakého dňa vyplýva, že tento bol doposiaľ deväťkrát súdne trestaný, z toho štyrikrát mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, resp. pôvodne podmienene odložený trest odňatia slobody mu bol premenený na trest nepodmienečný. Naposledy mu bol uložený trest odňatia slobody v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 3T/89/2017 v trvaní 3 roky a 6 mesiacov, z výkonu ktorého bol podmienene prepustený a následne v konaní na tunajšom súde pod sp. zn. 41T/79/2019 bolo upustené od uloženia súhrnného trestu v vyššie uvedenému odsúdeniu. Ostatné odsúdenia sú prevažne za prečiny porušovania domovej slobody podľa § 194 Trestného zákona ale aj za krádeže podľa § 212 Trestného zákona.

Z výpisov z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR vyplýva, že obžalovaný F. B. nebol doposiaľ priestupkovo postihnutý a obžalovaný A. B. bol doposiaľ štyrikrát priestupkovo postihnutý, z toho trikrát za priestupky proti majetku podľa § 50 zákona o priestupkoch a jedenkrát za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 zákona o priestupkoch.

Súd pripojil a na hlavnom pojednávaní v rámci dokazovania prečítal podstatný obsah spisu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 0T/100/2024. Z obsahu tohto spisu vyplynulo, že dňa 28.06.2024 bola na

obžalovaného A. B. podaná obžaloba pre skutok, ktorý prokurátor v podanej obžalobe právne kvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Trestného zákona. Okresný súd vydal dňa 28.06.2024 trestný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.06.2024 a ktorým uznal obvineného A. B. za vinného zo spáchania skutku v zmysle obžaloby prokurátora, a pri zachovaní právnej kvalifikácie skutku z podanej obžaloby, mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Z pripojeného spisu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 3PP/11/2023 vyplýva, že uznesením zo dňa 25.04.2023 súd odsúdeného F. B. podmenečne prepustil z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 28.02.2019, sp. zn. 4T/135/2018 v trvaní 2 (dva) roky, rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 11.03.2019, sp. zn. 3T/89/2017 v trvaní 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov a rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 17.05.2016, sp. zn. 1T/35/2016 v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 03.06.2019, sp. zn. 1T/35/2016 v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov a určil mu skúšobnú dobu v trvaní 6 rokov. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 3Tos/19/2023 – 36 zo dňa 30.05.2023 zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu, vyslovil rovnaký výrok o podmienenom prepustení z výkonov trestov ako súd prvého stupňa, určil skúšobnú dobu v trvaní 6 rokov a zároveň nariadil dohľad probačného a mediačného úradníka nad odsúdeným v trvaní 18 mesiacov s povinnosťou nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu a povinnosť sa zamestnať alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

Súd tiež na hlavnom pojednávaní pripojil a na v rámci dokazovania prečítal podstatný obsah spisu vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 3T/89/2017. Z jeho obsahu vyplynulo, že dňa 02.10.2017 bola prokurátorom podaná obžaloba, okrem iného obžalovaného, aj na obžalovaného F. B., pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Rozsudkom zo dňa 11.03.2019 boli obaja obžalovaní, vrátane vtedy mladistvého obžalovaného F. B. uznaní za vinných, že dňa 15.02.2017 v čase asi o 22.00 hod. v izbe ubytovacieho zariadenia chaty O. P. K. B., okres Q. F., pod hrozbou zabitia prikázal mladistvý F. B. maloletému C. R., nar. XX.XX.XXXX, aby mu chytil penis a mladistvý I. D. pod hrozbou bitky prikázal maloletému C. R., aby mu chytil penis a následne mu stiahol boxerky až po kolená, zdvihol mu nohy a zasunul svoj penis do jeho análneho otvoru, kedy súd pri zachovaní právnej kvalifikácie skutku z podanej obžaloby uložil mladistvému obžalovanému F. B. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu pre mladistvých. V rámci uloženého súhrnného trestu zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 33T/5/2018 ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad. Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 2To/17/2019 – 662 zo dňa 12.06.2019 zrušil odvolaniami obžalovaných napadnutý vyššie uvedený rozsudok a uznal oboch obžalovaných, vrátane obžalovaného ml. F. B. za vinných, že dňa 15.02.2017 v čase asi o 22.00 hod. v izbe ubytovacieho zariadenia chaty O. P. K. B., okres Q. F., pod hrozbou zabitia prikázal mladistvý F. B. maloletému C. R., nar. XX.XX.XXXX, aby mu chytil penis a mladistvý I. D. pod hrozbou bitky prikázal maloletému C. R., aby mu chytil penis a následne mu stiahol boxerky až po kolená, zdvihol mu nohy a zasunul svoj penis do jeho análneho otvoru, kedy vo vzťahu k obžalovanému F. B. odvolací súd tento skutok právne kvalifikoval ako zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s použitím § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Následne odvolací súd uložil mladistvému obžalovanému F. B. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu pre mladistvých. V rámci uloženého súhrnného trestu zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 33T/5/2018 ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Súd vykonal všetky dôkazy, ktorých vykonanie navrhli strany trestného konania a ktoré sám považoval za potrebné vykonať na to, aby mohol spoľahlivo ustáliť záver o tom, aký skutok sa stal, či tento skutok naplňa znaky niektorého z trestných činov v zmysle Trestného zákona, a ak áno, akého a či tento skutok majúci povahu trestného činu spáchali obžalovaní. Súd tiež vykonal všetky dôkazy potrebné na to, aby v prípade vyslovenia viny obžalovaných za spáchaný trestný čin mohol rozhodnúť o uložení primeraného a spravodlivého trestu a to tak z hľadiska jeho druhu ako aj výšky. Súd pritom vyhodnocoval všetky dôkazy a informácie z nich vyplývajúce samostatne, avšak zároveň v spoločnom kontexte, ktorý vytvárajú.

Výrok súdu o vine obžalovaných sa musí zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní /§ 2 ods. 19 a § 278 ods. 2 Trestného poriadku/ a tieto dôkazy musia tvoriť súhrnne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu vzájomne sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že o nich možno vyvodíť jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru o tom, že sa skutok stal a že tento skutok spáchali obžalovaní.

Procesná obrana oboch obžalovaných vyplývajúca z ich čiastočných výpovedí ku skutku bola založená na tom, že oni do domu poškodeného I. J. síce vošli a odtiaľ mu odcudzili peňaženku, ktorú mal na posteli, ale vo vzťahu k poškodenému nepoužili žiadnu formu násilia. S poškodeným sa predtým stretli a ten ich pozval si vypiť ale nevedeli, kde býva. Verziu obžalovaných však vyvracia kamerový záznam zachytávajúci z rôznych kamier obce pohyb obžalovaných v inkriminovanom čase po obci, kedy ani na jednom z týchto záberov nie je zrejмый pohyb osoby podobnej poškodenému, ktorý mal ísť dve alebo tri minúty pred nimi smerom domov, ako to tvrdil obžalovaný F. B. a obžalovaní zjavne smerovali k domu poškodeného, ktorý teda museli poznať. Obžalovaní teda priznávajú iba krádež peňaženky poškodeného a to, že boli v obydlí poškodeného.

Z vykonaného dokazovania je teda zrejмый, že jediným priamym usvedčujúcim dôkazom sú oba výpovede svedka poškodeného I. J. z prípravného konania, v ktorých podrobne opísal to, ako obžalovaní vošli do jeho domu, ako ich vyzýval, aby opustili jeho dom, do ktorého chodili aj predtým, ako ho jeden z nich chytil okolo ramien, čím mu zamedzil pohyb a druhý z obžalovaných mu rozťahol zips na vrecku teplákov, z ktorých mu vzal peňaženku, ktorú otvoril a zobral z nej 35,- Eur a ako následne obaja obžalovaní aj s peniazmi odišli. On kričal, ale nikto ho nepočul a tiež aj plakal. Táto výpoveď poškodeného je konzistentná a obsahovo bez logických rozporov, hoci samozrejme súd reflektuje na niektoré jej časti zodpovedajúce vysokému veku poškodeného, ktoré ale v podstatných obsahových zložkách nedevalvujú jej hodnotu ako usvedčujúceho dôkazu. Je potrebné zdôrazniť, že poškodený pri rekognícii, ktorá bola vykonaná na druhý deň po skutku, oboch obžalovaných spoznal, čo len potvrdzuje jeho tvrdenie o tom, že obžalovaní k nemu chodili aj predtým, z čoho ale možno vyvodíť aj ten záver, že rovnako ako poškodený poznal obžalovaných, aj oni poznali poškodeného, vedeli o jeho veku a z toho vyplývajúcej fyzickej sile, vedeli v akých pomeroch žije, a potvrdzuje to verziu poškodeného, že presne vedeli, kde máva peňaženku. Tiež to umožňuje súdu urobiť záver, že obžalovaní išli do domu poškodeného na istotu s vopred plánovaným úmyslom ho okradnúť, kedy aj poškodený uviedol, že začali voči nemu konať hneď po príchode a veľmi dlho sa medzi sebou po Rómsky ani nedohovárali. V tejto trestnej veci teda súd po kritickom vyhodnotení výpovede poškodeného založil rozhodnutie o vine obžalovaných za spáchaný skutok prevažne na výpovedi poškodeného, doplnenej o rekogníciu a kamerové záznamy obce zachytávajúce pohyb obžalovaných po obci smerom k domu poškodeného v čase, ktorý udáva poškodený ako čas spáchania skutku (asi okolo 10.00 hod.). Pretože poškodený nevedel identifikovať, ktorý z obžalovaných k nemu pristúpil a zozadu ho chytil okolo hrudníka a ktorý z nich mu zobral z vrecka peňaženku, súd následne modifikoval znenie skutku obžaloby tak, aby zodpovedalo vykonanému dokazovaniu a uznal obžalovaných za vinných zo spáchania skutku v znení uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku. Zmena skutkových okolností oproti prípravnému konaniu a ich následné vyjadrenie v skutku obžaloby je podľa názoru súdu nielen možná ale aj nutná, pretože skutok musí zodpovedať vykonanému dokazovaniu (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku) a súd nie je viazaný ani skutkom a ani jeho právnou kvalifikáciou z obžaloby. Obaja obžalovaní poznali poškodeného, u ktorého vzhľadom na jeho veku (84 rokov) bolo zrejмый, že sa jedná o starú osobu a teda museli predpokladať kladenie menšieho odporu, ako keby rovnaký útok na telesnú integritu vykonali u muža v strednom alebo v mladom veku v dobrej fyzickej kondícii. Vedomie ich fyzickej prevahy nad 84 ročným mužom posilňovalo to, že oni boli dvaja, čo aj využili na rozdelenie si úloh pri útoku na telesnú integritu poškodeného I. J.. Obžalovaní si zároveň boli vedomí svojej fyzickej prevahy nad starým mužom, akým je poškodený, už v čase, kedy sa rozhodli ho okradnúť a vstupovali do domu, pričom z konania, ktoré opísal poškodený je zrejмый, že obaja vopred chceli poškodeného okradnúť, hoci možno vopred nevedeli, ako to vykonajú. Motívom ich konania, ako fakultatívnej subjektívnej stránky trestného činu teda bol finančný zisk ľahšie dosiahnuteľný premožením starého človeka, teda pri rozhodovaní o spôsobe spáchania skutku hral úlohu práve vek poškodeného a z toho vyplývajúca jeho menšia fyzická zdatnosť, u ktorého nepredpokladali žiadny alebo len malý odpor, čo sa aj z ich pohľadu naplnilo, kedy poškodený sám uviedol, že pri útoku nemal šancu, podvolil sa konaniu obžalovaných a potom iba kričal o pomoc a plakal. Motív majetkového zisku súd vyvodil z toho, že obaja obžalovaní sú nezamestnaní a nepoberajú žiadne štátne dávky, čo vyplýva zo správy Sociálnej poisťovne a správy obce.

Obaja obžalovaný teda spoločným konaním opísaným v skutkovej vete tohto rozsudku neoprávnene vnikli do obydľia poškodeného a neoprávnene tam zotrvali, kedy súd za obydlie považuje nepochybne rodinný dom poškodeného, v ktorom poškodený byva (§ 122 ods. 5 Trestného zákona) a neoprávnenosť vniknutia do domu a jeho zotrvania v ňom súd vyvodzuje z toho, že poškodený obžalovaných do dvora a ani do priestorov rodinného domu nepozval, a keď vstúpili do jeho izby, oboch obžalovaných vyzval, aby opustili jeho izbu, čo ale obžalovaní nerešpektovali. Následne obaja obžalovaní spoločným konaním, pri vzájomnej kooperácii činností, kedy jeden z nich chytil poškodeného okolo ramien a zamedzil mu pohyb a druhý z nich mu z vrečka teplákov vybral peňaženku s peniazmi, ktoré z nej vybrali a tieto si ponechali, použili fyzické násilie voči jeho telesnej integrite a teda čin spáchali násilím (§ 122 ods. 7 Trestného zákona), kedy je jednoznačne z ich konania možné identifikovať úmysel smerujúci k zmocneniu sa cudzej veci, ktorou bola nepochybne peňaženka s peniazmi. Tejto veci sa teda zmocnili násilím a následne si ju prisvojili. Obžalovaní tak svojim spoločným konaním naplnili všetky znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a zároveň aj všetky znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona spáchanej formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, kedy oba trestné činy spáchali v jednočinnom súbehu. Ako už súd uviedol, jedným z motívov ich konania (okrem finančného zisku) bolo aj vek poškodeného, ktorého osoba z tohto hľadiska spĺňa charakteristiky osoby vyššieho veku, ako kvalifikačného pojmu chránenej osoby podľa § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 3 Trestného zákona. Preto súd tento kvalifikačný znak aplikoval pri právnom posúdení skutku vo vzťahu ku zločinu lúpeže. Obaja obžalovaní z hľadiska subjektívnej stránky tieto dva trestné činy spáchali vo forme priameho úmyslu, pretože obaja chceli spôsobom uvedeným v Trestnom zákone a opísaným v skutkovej vete tohto rozsudku, porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je záujem na ochrane nedotknuteľnosti obydľia, na ochrane majetku a telesnej integrity inej osoby a sekundárne aj na ochrane súkromia a ľudskej dôstojnosti.

Aby trest mohol zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom, musí v sebe zahŕňať jednak prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona. Zároveň trest musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Zohľadnil aj primeranosť sankcii podľa § 33a Trestného zákona.

Súd zväžil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

U oboch obžalovaných absentovala akákoľvek z poľahčujúcich okolností uvedená v ustanovení § 36 Trestného zákona, kedy sa v osobe obžalovaných jedná o dlhoročných recidivistov, ktorí boli v minulosti za majetkovú trestnú činnosť viackrát súdne trestaní, vrátane uložených a vykonaných nepodmienečných trestov odňatia slobody. Obžalovaný A. B. bol za trestné činy krádeže trestaný v minulosti šesť krát a obžalovaný F. B. za trestné činy krádeže bol trestaný tri krát a za trestný čin porušovania domovej slobody, teda totožný so žalovaným trestným činom v prejednávanej trestnej veci, bol v minulosti dokonca päťkrát odsúdený. Preto súd v neprospech oboch obžalovaných priznal prítiažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, pretože obžalovaní už boli za trestné činy v minulosti odsúdení a vzhľadom na absenciu zákonnej fikcie zahľadania odsúdenia pri nepodmienečných trestoch odňatia slobody, súd aj s prihliadnutím na druhovú totožnosť trestných činov musí na túto okolnosť, ako na prítiažujúcu, prihliadať.

V súvislosti so špeciálnou recidívou oboch obžalovaných, súd okrem druhej zhodnosti nimi páchaných trestných činov v minulosti s prejednanou trestnou činnosťou považuje za potrebné dať do pozornosti stupňujúci sa charakter trestnej činnosti, kedy okrem trestných činov krádeže a porušovania domovej slobody, obžalovaní v tejto veci už použili násilie voči starému človeku, ktorý bol doma sám a možnosti jeho obrany boli výrazne sťažené. Je tiež potrebné z pohľadu súdu poukázať aj na recidívu obžalovaných z hľadiska ich veku tým, že obžalovaný A. B. bol prvýkrát odsúdený už v roku 2013 vo veku 19 rokov a potom bol súdený za rovnakú trestnú činnosť ešte päťkrát, teda v priemere každé dva roky. Nie je

možné opomenúť ani tri priestupky proti majetku podľa § 50 zákona o priestupkoch, ktorých sa tento obžalovaný už v minulosti dopustil. Oveľa horšou vyznieva recidíva u obžalovaného F. B., ktorý bol prvýkrát súdne trestaný ako 14 ročný a následne bol prakticky v priemere každý rok svojho života odsúdený za trestnú činnosť, kedy ešte ako mladistvý mal 9 záznamov v registri trestov. To svedčí o jeho vážnom kriminálnom narušení, kedy súd v tomto kontexte nemôže opomenúť ani odsúdenie Okresným súdom Liptovský Mikuláš v konaní pod sp. zn. 3T/89/2017 za zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, čo bolo aj dôvodom, prečo súd v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona u tohto obžalovaného zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody o jednu tretinu. Je tiež zrejmé, že u oboch obžalovaných ani pôsobením výkonov trestov odňatia slobôd na ich osoby nedošlo ku korekcii ich správania a k návratu k rešpektovaniu zákonov a noriem spoločnosti. Obžalovaný F. B. navyše neužil ani šancu poskytnutú mu súdom pri jeho podmienenom prepustení a v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia v konaní pod sp. zn. 3PP/11/2023 spáchal oba žalované úmyselné trestné činy, čím odignoroval šancu na nápravu poskytnutú mu súdom. Ani u jedného z obžalovaných súd v ich správaní a v prostredí, v ktorom žijú nezistil žiadnu okolnosť, pre ktorú by mohol konštatovať, že by v budúcnosti mohli svoje správanie zmeniť. Preto súd pri určení druhu a výmery trestu úplne potlačil prevýchovný účel trestu, ktorý u ani jedného z obžalovaných v minulosti nemal žiaden účinok a je len v akademickej a teoretickej rovine, a do popredia postavil represívny účinok, kedy je trestom potrebné oboch obžalovaných na dlhú dobu izolovať od spoločnosti tak, aby neboli pre ňu hrozbou. Obaja obžalovaní totiž v minulosti k ostatným obyvateľom, k ich majetku a iným právam a slobodám pristupovali ľahostajne, koristnícky a krádeže a porušovania domovej slobody považovali za bežný spôsob svojho života a majetok iných za zdroj svojej obživy.

Súd pri ukladaní trestu upriamil pozornosť na poškodeného, ktorý je seniorom vo vysokom veku a ktorý by sa mal vo svojom obydli cítiť bezpečne. Obžalovaní narušili nielen jeho právo pokojne užívať majetok, ale aj jeho právo na súkromie, kedy okrem materiálnej škody mu spôsobili aj psychickú ujmu, kedy sám poškodený vyjadril svoje pocity tým, že po útoku začal plakať. Ochrana slabších a seniorov má byť z pohľadu súdu znakom každej vyspelej spoločnosti, ktorá musí túto svoju úlohu vyjadriť aj napríklad trestaním páchatel'ov, ktorí flagrantne, ako v tomto prípade obžalovaní, tieto práva slabších a zraniteľných narušia. Aj keď sa na prvý pohľad môže zdať suma 35,- Eur, ktorú obžalovaní poškodenému odcudzili malá, z ohliadky miesta činu vyplývajú chudobné pomery, v ktorých poškodený žije a o veľkosti jeho straty svedčí aj jeho vyjadrenie, že je to pre neho veľká strata, lebo má malý dôchodok a peniaze mal odložené na nákup potravín. V tomto prípade trest uložený obžalovaným v tomto konaní má a musí mať odstrašujúci charakter a má byť odkazom aj pre iných páchatel'ov podobných trestných činov, ktoré majú v súčasnej dobe v spoločnosti stúpajúci charakter (zrejmy z rozhodovacej činnosti súdu), že štát reprezentovaný súdom dokáže adekvátne reagovať na takého činy zodpovedajúcim prísny trestom.

Preto súd pri trestnej sadzbe trestu odňatia slobody za najprísnejšie trestný z oboch trestných činov, ktorým je zločin lúpeže podľa § 188 ods. 2 Trestného, kde je trestná sadzba v rozmedzí od sedem až do dvanásť rokov, uložil obžalovanému A. B. podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 3 mesiace, kedy zohľadnil jeho trestnú minulosť, postoj k tejto trestnej činnosti, spáchanie dvoch trestných činov a následky, ktoré svojim konaním na právach poškodeného ako aj na jeho majetku spôsobil.

Rovnaké okolnosti pri ukladaní úhrnného trestu podľa pravidiel uvedených v § 41 ods. 1 Trestného zákona, súd zohľadnil pri obžalovanom F. B., ktorý bol doposiaľ deväťkrát súdne trestaný s tým, že, ako už súd vyššie uviedol, postupom podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona pri opätovnom spáchaní zločinu vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Liptovský Mikuláš v konaní pod sp. zn. 3T/89/2017, zvýšil dolnú hranicu vyššie uvedenej trestnej sadzby o jednu tretinu a ukladal tak trest v trestnej sadzbe od osem rokov a osem mesiacov až do dvanásť rokov. Súd tiež aj u tohto obžalovaného zohľadnil ambivalentný postoj k trestnej činnosti, absenciu poľahčujúcich okolností, špeciálnu recidívu, spáchanie dvoch trestných činov a následky na právach poškodeného, a za primeraný a spravodlivý trest zohľadňujúci všetky aspekty ukladania trestu uvedené v §§ 33a a 34 Trestného zákona považoval trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov.

Nakoľko obaja obžalovaní vzhľadom na ich odsúdenia uvedené v odpise registra trestov, boli v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávaných trestných činov vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselné trestné činy (obžalovaný F. B. a výkony trestov pri odsúdeniach pod poradovým

číslo 6, 7, 8 odpisu registra trestov, obžalovaný A. B. a výkony trestov pri odsúdeniach po poradovom čísle 4 a 5 odpisu registra trestov), súd ich za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu zaradil oboch obžalovaných do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Súd s prihliadnutím na vyššie charakterizovanú kriminálne narušenú osobu obžalovaného F. B., na jeho doterajší spôsob života, ktorého súčasťou je takmer permanentné páchanie trestnej činnosti, prostredie rómskej sociálne vylúčenej komunity, kde žije bez zamestnania a na násilnú povahu trestnej činnosti, za ktorú bol v tomto konaní uznaný za vinného a s prihliadnutím na zločin sexuálneho násillia, ktorého sa už v minulosti dopustil, považoval súd v zmysle § 76 ods. 1 Trestného zákona na ochranu spoločnosti za nutné uloženie ochranného dohľadu, pretože nemožno očakávať, že obžalovaný F. B. v budúcnosti povedie riadny život, keď tak doposiaľ nikdy nerobil. Súd opätovne zdôrazňuje, že násilnej trestnej činnosti sa dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia, kedy nevyužil príležitosť na vedenie riadneho života v skúšobnej dobe. V tejto jednoročnej dobe trvania ochranného dohľadu bude pôsobením na osobu obžalovaného po výkone trestu z pohľadu súdu zabezpečené minimalizovanie rizík na pokračovania páchania násilnej a/alebo majetkovej trestnej činnosti.

Nakoľko poškodený si do skočenia prípravného konania neuplatnil náhradu škody riadne, teda uvedením právneho dôvodu jej vzniku ako aj výšky, súd o škode nerozhodoval. Uvedené nebráni poškodenému, aby si škodu po skončení trestného konania uplatnil v civilnom procese.

Poučenie:

2

4T/37/2025

Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Prešov. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.